

La burocràcia de l'Estat

D'aquelles famoses indicacions del Sr. Azaña per resoldre el problema de l'empleomania, gairebé podem dir que no n'ha quedat res.

Avui ja no es parla de reducció del personal de les oficines públiques ni del treball durant vuit hores del dia, i els empleats, que cobren del pressupost de l'Estat, continuen compareixent a les dependències amb el retard acostumat, fumant les mateixes cigarretes, amb perjudici de la feina, llegint els diaris al despatx, enredant-se amb converses amb els altres i desatenent al públic que deu acudir a que el despatxin, amb la mateixa catxassa de sempre.

¿A què ha estat deguda aquesta resolució, deixant sense efecte una altra que era tan ben mirada? ¿Es que el Cap del Govern, ha trobat dificultats tan insuperables, per a portar a la pràctica els seus lloables propòsits? No creiem que hagi estat ni un canvi de pensament del primer Ministre, ni que hagin pogut espantar-lo esporàdiques manifestacions més o menys ostensibles dels pressumptes perjudicats.

D. Manuel Azaña ha demostrat abastament que pensava les seves resolucions i que tenia prou entesa i energia per portar-les a la pràctica; digui-ho sinó, la qüestió dels militars resolta definitivament després d'una sèrie d'anys que semblava que l'exèrcit era quelcom més que un element de defensa de la nació per un cas de guerra.

Però el cas dels empleats, no es el cas dels militars; aquestos havien arribat a imposar-se a l'Estat obligant-lo a claudicacions de la seva sobirania, valent-se de la seva situació en certa manera privilegiada, mentre els empleats demanaven, i és just reconèixer-ho, algunes vegades amb sobrada raó.

Hi ha un altre motiu per no procedir amb els empleats tal com era propòsit del Ministre; no parlem ja del deute que empran el mateix procedir carregaria damunt de la nació, completament improductiu; es que si la supressió de diversos cossos de exèrcit no pot portar cap conflicte, no estant Espanya en un cas de guerra, la de un determinat nombre d'empleats forçosament deuria portarlo, perquè caldria fer adaptacions que, creats interessos, i amb el sens nombre d'organismes amb que compta l'Estat, molts dels serveis generals quedarien desatesos en perjudici del propi Estat i del públic.

La nostra modesta opinió no pot ésser pas favorable a la continuació d'aquest estat de coses però, protegint rèmores de l'erari públic; però tampoc no podem oblidar ni interessos que devem considerar sagrats, ni les funcions que desempenya l'Estat per mitjà dels seus organismes.

Nosaltres creiem, que per resoldre aquest problema de la burocràcia, d'una vegada, cal anar a un pla de conjunt, procurant no perjudicar drets adquirits, repartint els empleats en la forma que resulti més eficient i de més rendiment el seu treball, amortitzant les places que calgui, sense radicalismes, i, si estimen que deu intensificar-se el treball dels funcionaris, també creiem que deu retribuir-se'ls-hi en forma de que poguent atendre les seves necessitats, no els calgui fer altres feines, o pitjor encara, que puguin buscar-se treballs semblants o relacionats amb la seva oficina que en moltes de les vegades se'n ressent la moral.

Aquest és, al nostre entendre, la forma com deu resoldre el Govern el problema de la burocràcia.

Els Tribunals de Comerç

La complicació que porta cada dia més la vida civilitzada, fa que hom hagi de fixar-se en la breuetat del temps de l'existència humana per tenir coneixement del gran nombre d'ensenyances que els homes han aconseguit amb el seu esforç i intel·ligència, havent d'arribar a la conclusió, de què perquè aquells coneixements puguin ésser útils a la comunitat, cal distingir dintre les persones, les més aptes, i dintre de les ciències, diverses branques, a les que els individus dediquin els seus estudis o la seva pràctica.

Aquesta especialització, que en part es va produint d'una manera automàtica en la indústria, en en el comerç, en la ciència, en les arts i en totes les disciplines, en la pràctica d'algunes queda encara per fer, no perquè no es reconegui la seva necessitat, sinó perquè contingències diverses, a vegades necessitat, etc., no han facilitat el destriament que forçosament deu existir, si volem treure tot el rendiment als coneixement humans.

Fem aquestes consideracions, a propòsit d'una qüestió que un temps ha apassionat molt a les associacions mercantils, que ha figurat àdhuc en programes polítics —el del partit radical, per exemple— i que avui per una raó que no sabem comprendre, sembla quelcon oblidada, malgrat la seva transcendència i importància, i que potser els temps són més addients per la seva realització; ens referim a la creació de Tribunals especialitzats per resoldre les qüestions de caràcter mercantil.

No és cap secret, la lentitud en que obren els Tribunals ordinaris, amb els seus terminis dilatoris legals i els extralegals, que prou saben obtenir els que intervenen en assumptes dels Jutjats; no és tampoc cap secret, que aquestes tardances, perju-